

HOTĂRÂRE

privind acordarea titlului de „Cetățean de onoare,, post mortem domnului Istrate Ioan din satul Nepos

Consiliul local al comunei Feldru întrunit în ședință ordinară în data de 24.05.2017 în prezența a 14 consilieri locali

Având în vedere:

- proiectul de hotărâre al primarului comunei Feldru
- cererea însoțită de caracterizare a domnului Găzdac Ioan Viorel domiciliat în Bistrița, str. Turnului, nr.14, prin care propune să se acorde titlului de „Cetățean de Onoare,, , post mortem domnului Ioan Istrate născut în 19 februarie 1935, decedat în 25 ianuarie 1996, de profesie mediator autodidact.
- raportul comisiei de specialitate nr. 6303/24.05.2017
- expunerea de motive nr. 6304/24.05.2017 a primarului comunei Feldru
- raportul compartimentului de resort nr. 6305/24.05.2017
- prevederile art. 36 alin. 1 și alin 8 din Legea nr. 215/2001, privind administrația publică locală, republicată, cu modificările și completările ulterioare ;

În temeiul art. 45 alin.(1) din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

HOTĂRĂȘTE:

Art.1. Se aprobă acordarea titlului de „Cetățean de onoare,, post mortem domnului Istrate Ioan din satul Nepos, pentru activitatea depusă în timpul vieții și implicarea în viața comunității locale.

Art.2. Cu ducerea la îndeplinire a prezentei hotărâri se încredințează primarul Comunei Feldru.

Art.3. Prezenta hotărâre s-a adoptat cu un număr de 14 voturi „pentru”, 0 „împotriva” și 0 „abțineri”, din 14 consilieri locali prezenți la ședință.

Art.4. Prezenta Hotărâre se aduce la cunoștința publică prin grija secretarului Comunei Feldru și se comunică în termen de 10 zile de la adoptare cu:

- Instituția Prefectului județului Bistrița-Năsăud
- Primarului comunei Feldru

Președinte de ședință
Beșuțiu Docica

Nr.32 din 24.05.2017

CONTRASEMNEAZĂ SECRETAR
Beșuțiu Gavrilă

Catre,

Consiliul local al Comunei Feldru

Subsemnatul Gazdac Ioan Viorel, domiciliat in Bistrita, Str. Turnului, Nr.14, prin prezenta va rog cu respect sa analizati cererea pentru acordarea titlului de " Cetatean de Onoare", post mortem domnului IOAN ISTRATE din Nepos, nascut in 19 februarie 1935, decedat in 25 ianuarie 1996, de profesie "meditator autodidact", in conformitate cu epitaful de pe crucea de capatai.

Expunerea de motive, menita a sustine si motiva propunerea de mai sus se sprijina si porneste tot de la epitaful de pe cruce, care sintetizeaza magistral, in cateva versuri, intreaga viata si activitate didactica a d-lui IOAN ISTRATE, aceste versuri fiind scrise de dansul cu putin timp inainte de moartea mamei sale.

Anexez in continuare textul epitafului de pe cruce, o prezentare a activitatii asa cum l-a cunoscut subsemnatul si o scurta biografie a vietii si activitatii d-lui IOAN ISTRATE.

Epitaf

"Mama, in a ei viata
M-a purtat mereu pe brate
Si cu drag m-a ingrijit
Pana-n ceasul ce-a murit.

N-am putut merge un pas,
Si la scoala, nici un ceas,
La trei ani si jumatate
Singurel invatam carte.

Tot asa am descifrat
Matematici ce-am predat,
La elevi si la studenti,
La cinci mii de absolventi."

Aici odihneste in Domnul,
Meditatorul Autodidact
ISTRATE IOAN
Nascut - 19 februarie 1935
Decedat - 25 ianuarie 1996

Data 09 mai 2017

Semnatura

IOAN ISTRATE – Asa cum l-am cunoscut

Inca din prima strofa aflam ca s-a nascut cu o boala/ afectiune fara leac pentru conditiile de viata si tinand seama de stadiul dezvoltarii medicinei in Romania anului 1935. Aceasta a facut ca inca de la nastere sa nu se poata deplasa pe propriile picioare si sa nu-si poata folosi corespunzator propriile brate. De copil, iar mai apoi ca adolescent si om matur , a fost dependent de ajutorul parintilor, surorii sale, iar mai tarziu de al prietenilor, vecinilor, cunoscutilor viitorilor elevi si studenti.

Handicapul locomotor, prezent inca de la nastere, parea sa-l condamne pe viata la imposibilitatea de a merge la scoala, de a ramane nestiutor de carte, de a nu putea munci fizic, de a nu putea sa invete o meserie care sa-i permita sa se intretina , la imposibilitatea de a-si intemeia o familie , de a-si ajuta si ingriji parintii, cand acestia ar fi ajuns la batranete si, nu in ultimul rand , la perspectiva sumbra a alienarii psihice, cu toate consecintele nefaste ce ar fi decurs din acest fapt pentru el si pentru parinti.

Dar, Dumnezeu a vrut altfel: ceea ce nu i-a dat pe deoparte , i-a dat cu asupra de masura in alta parte! Pentru ca numai asa se explica cum un copil , "la trei ani si jumatate, singurel invatam carte".

"Tatal meu m-a invatat alfabetul", avea sa-mi marturiseasca , dupa multi ani , nu numai mie ci si altora, cand isi amintea de copilaria sa , de faptul ca "scoala" lui a constat in alfabetul pe care l-a invatat de la tatal sau si de la o fata care ii ajuta pe parintii sai.

Mai departe a fost darul lui Dumnezeu, care l-a inzestrat cu daruri ale mintii care l-au ajutat sa poata invata singur, fara invatator si profesori, sa citeasca , sa scrie, sa socoteasca.

Aceasta inzestrare deosebita a mintii a fost remarcata si de doctorii la care l-a dus tatal sau, si care au constatat ca sufera de boala lui LITTLE, foarte rara si care nu se vindeca, dar mintea copilului este foarte agera, (doctorul Tanco din Nasaud si doctorul Rdu de la Bistrita). Pe masura ce timpul trecea , copiii din generatia lui, cu care ar fi trebuit sa fie coleg de clasa, il vizitau si ii povesteau ce au invatat la scoala, iar el invata alaturi de ei, iar mai apoi, pe masura ce anii treceau , le-a devenit meditator. Trebuie mentionat ca tatal sau, vazand ca ii place sa invete si e ager la minte, i-a cumparat carti si caiete, pentru a nu-l lipsi de acest minim ajutor la invatatura.

Pe masura ce anii au trecut , colegii lui de generatie veneau pe la el si ii spuneau ca cel mai greu le este la matematica, asa ca s-a apucat cu multa ravna sa descifreze tainele matematicii.. Cam de pe la varsta de 14 ani a inceput sa fie cautat de scolarii din localitate, care

aveau nevoie de un ajutor suplimentar pentru a reusi la examenele de admitere in liceu, scoli profesionale.

Anii au trecut si prin anul 1965, cand tatal meu m-a dus pentru prima data la d-nul Ionica Istrate , avea o multime de elevi, de dimineata pana seara tarziu. Timp de zece ani, cat i-am fost elev , dar si mai tarziu, am avut ocazia sa constat marele efort pe care d-nul Istrate l-a depus pentru a ajuta pe toti cei care l-au cautat , dorind sa invete, de la elevi in clasele elementare, liceeni, studenti, dar si oameni care terminasera o anumita scoala profesionala si dorind sa urmeze o calificare mai inalta prin scolile de maistrii, il cautau pentru meditatii, in afara programului de lucru pe care il aveau la locul de munca.

Asa se explica de ce programul de meditatii al domnului Istrate incepea dimineata de la ora 6:00 si se sfarsea la ora 22:00.Unii dintre acesti absolventi de scoli profesionale au continuat liceul la seara, apoi , cu ajutorul d-lui Istrate au reusit la institutii de invatamant superior: subingineri, ingineri.Altii au fost ajutati sa devina invatatori,altii profesori de matematica, de catre cel care nu avusese posibilitatea sa mearga la scoala nici macar un ceas!

Cum se desfasurau lectiile la d-nul Istrate?

In jurul a doua sau trei mese, fiecare cu caietul lui, iar cand grupele de elevi erau mai numeroase si nu incapeau in jurul meselor din casa, elevii stateau pe bancile de pe tarnat, usa casei fiind deschisa ca sa auda fiecare explicatiile facute cu glas tare de d-nul Istrate.Se dadea exercitiul, problema spre rezolvare, se acorda un timp de gandire, apoi fiecare trecea pe rand prin fata d-lui Istrate si prezenta ce a reusit sa rezolve si primea explicatiile necesare acolo unde aveau neclaritati.

O sedinta de lucru dura cam 2 ore, fara pauza, apoi aparea o alta grupa de elevi si dupa o pauza de cateva minute, activitatea continua cu noua grupa, pana cand se termina ziua de scoala la d-nul Istrate.Elevii care erau la scoala veneau la meditatii dupa orele de program, iar dimineata si seara tarziu veneau alte "categorii de elevi":restantierii, angajatii de la CFR , de la fabricile din Bistrita si Nasaud – adica navetistii,cadrele didactice care trebuiau sa dea examene pentru definitivare pe post sau pentru diferite grade didactice.

Cand veneau vacantele scolare si universitare, la d-nul Istrate nu era vacanta, deoarece in acele perioade era cautat de elevi si studenti din alte localitati din afara judetului, care auzisera de d-nul Istrate de la colegii lor sau de la rudele lor din Nepos, Feldru, Rebrisoara, Nasaud, Bistrita.

Imi aduc aminte ca, la un moment dat, in perioada anilor 1967 – 1970 , ca urmare a rezultatelor deosebite pe care domnul Istrate le obtinuse cu elevii sai, se punea problema ca el sa predea in scoala in calitate de profesor.

Problema lipsei studiilor de specialitate ale d-lui Istrate era compensata cu prisosinta de rezultatele excelente dovedite prin numarul tot mai mare de elevi si studenti care obtineau rezultate foarte bune ca urmare a pregatirii facute in orele de meditatie. Dar faptul ca domnul Istrate trebuie sa apara in fata elevilor sai in carucior cu rotile, a fost considerat ca 'NEPOTRIVIT' de catre unii din conducerea Inspectoratului Scolar precum si de conducerea politica a judetului. In aceste conditii, ideea generoasa ca domnul Istrate sa predea la catedra "n-a prins, nu s-a impus" astfel ca acesta a continuat sa-si duca munca sa mai departe, in aceleasi conditii improprii ca pana atunci, dar care, paradoxal , si-au dovedit rezultatele excelente pentru sute si mii de elevi si studenti, pe durata multor ani. Statul din acea perioada a considerat ca nu trebuie sa-i acorde domnului Istrate nici macar un ajutor social!

Multa lume s-a intrebat in acei ani, unii mai direct , altii mai pe ascuns, ce "tarif" avea domnul Istrate pentru o ora de meditatie? Raspunsul a fost si este: nu avea un tarif. Nu a pretins de la nimeni nici un tarif, a lasat la aprecierea si la voia fiecaruia din parintii copiilor pe care ii medita sa-i rasplateasca munca, efortul, in functie de cum apreciau rezultatele obtinute.

In cazul copiilor din Nepos, ai caror parinti cu mici exceptii nu aveau alte surse de venit in afara celor din munca pamantului (iar acestea erau cu totul neindestulatoare pentru traiul decent al unei familii, tinand seama ca din anii 1958-1960 si pana in 1989 pamantul oamenilor din Nepos a fost luat la CAP) acest lucru era de inteles. In celelalte cazuri, cand "elevii" erau de fapt oameni cu loc de munca, care aveau un salariu lunar, proceda la fel , adica lasa la aprecierea fiecaruia!

S-ar putea pune intrebarea: Domnul Istrate nu avea zile de odihna, nu avea si el vacanta cum aveau invatatorii, profesorii, elevii, studentii, sau macar concediu, cum aveau angajatii?

Raspunsul a fost si este: foarte putine zile libere, vacanta aproape de loc. Bucuriile si satisfactiile personale si profesionale ale domnului Istrate erau atunci cand elevii si studentii sai se prezentau cu rezultatele obtinute: reusitele la examenele scolii si ale vietii. TREBUIE spus ca dansul , pe langa matematica , isi educa elevii, cunoscutii, prietenii, si prin lectii despre viata si pentru viata. Altfel spus, facea si consiliere, pe fiecare sfatuindu-l ce ar fi mai bine sa aleaga , in functie de cum il aprecia si evalua pe fiecare, nu numai din punct de vedere al pregatirii la matematica. Unii (cei mai multi) l-au ascultat, altii nu.

Dupa ce se dadeau examenele de admitere, elevii se adunau la el cu zecile, fiecare spunandu-i ce subiecte a avut la examen, cum a rezolvat, iar d-nul Istrate, dupa ce-i asculta pe fiecare si le mai punea cateva intrebari, le spunea ce rezultat sau ce nota vor obtine la examen,

de cele mai multe ori avea dreptate. Apoi , cand se dadeau rezultatele la examene, mai ales pentru facultati, cei care erau admisi puneau mana de la mana si cumparau o lada cu bere si cu ce mai era pe langa casa, faceau o iesire la iarba verde impreuna cu d-nul Istrate, in livada la BUCIU.

Trebuie spus inca un fapt aparte care il caracteriza pe d-nul Istrate:el facea o pregatire aparte cu fiecare elev sau grupe de elevi, nu numai in functie de nivelul cunostintelor elevilor ci si tinand seama de profesorul pe care acestia il aveau la scoala.Cu alte cuvinte, stia "stilul" de predare al fiecarui profesor din liceele din Nasaud , iar pe elevi ii pregatea tinand seama de metoda de predare a profesorului lor, aceasta pentru ca elevii sa aiba rezultate cat mai bune.

Anii au trecut, elevii au devenit oameni maturi si parinti la randul lor, aducandu-si copiii in vizita la d-nul Istrate ca sa-i cunoasca si , nu de putine ori, copii fostilor elevi au ajuns si ei elevi ai d-lui Istrate.

Eforturile depuse in atatia ani de munca intensa si cu atatea generatii de elevi si studenti, programul de meditatie foarte incarcat , problemele de sanatate pe care le avea inca de la nastere precum si cele aparute pe parcurs, si-au spus cuvantul, d-nul Istrate fiind nevoit sa faca vizite tot mai des pe la medici, internari in spital, in special de la sfarsitul anului 1975, dupa ce tatal lui a murit.

Medicii insistau sa-si reduca programul de activitate sau chiar sa-l intrerupa total, pentru ca altfel era in pericol de orbire.

Acest fapt l-a afectat foarte mult, pentru ca oamenii il cautau din ce in ce mai des, spre a-si da copiii la pregatire, dar starea lui de sanatate fiind tot mai precara, nu-i mai permitea sa depuna acelasi efort. Totusi activitatea a continuat , cu unele intreruperi cauzate de internari in spitale si interventii chirurgicale, pana in 1983.

Astfel, in anul 1976, ca urmare a programului foarte incarcat, a efortului intelectual deosebit de intens(intre anii 1950 – 1976, a muncit continuu, fara vacante, concedii) vreme de peste 20 ani, s-a imbolnavit de surmenaj intelectual, tensiune oculara foarte mare, fiind nevoit sa se interneze in spital pentru doua saptamani.

Apoi a reinceput activitatea, dar in primavara anului 1978, s-a imbolnavit din nou , fiind nevoit sa intrerupa total activitatea, pentru o perioada de 3 luni. Dupa aceasta intrerupere si-a reluat activitatea, dar a redus programul zilnic de la 8 – 10 ore/zila maximum 6 ore/zi, la recomandarea medicilor.Toate aceste solicitari si boli l-au slabit foarte mult, nu mai avea putere sa-si tina echilibrul pe bicicleta ca pana atunci, cei care il transportau fiind nevoiti sa-l duca "de mana".

In aceste conditii a fost nevoit sa-si cumpere o masina, in anul 1976, cu ajutorul careia a putut sa faca drumuri mai lungi, in afara judetului (CLUJ, MARAMURES, SOVATA, BORSEC) in perioada vacanțelor de vara .

In 4 septembrie 1982 cand preda la 4 elevi din clasa IX-a , boala revine mai agresiv ca pana atunci, fiind nevoit sa se interneze din nou in spital, reducandu-si activitatea aproape total, ca urmare a recomandarilor medicilor: "intreruperea activitatii pe timp nelimitat"!

In 26 septembrie 1983, a suferit o perforatie a apendicului, se interneaza in spital la Nasaud, e transferat la Bistrita, apoi e transferat la Cluj cu elicopterul, fiind operat de urgenta.

In 10 octombrie 1983, la doua zile de la externarea din spital de la Cluj, sufera o hemoragie capilara la ochiul drept si ii apare glaucom la ambii ochi. Ajunge din nou in spital la Nasaud, apoi Bistrita si in final la Cluj, unde medicul de specialitate i-a interzis categoric sa mai faca meditatie (adica efort intelectual) si sa citeasca. Nu mai vedea cu ochiul drept iar cu ochiul stang vedea "binisor". Pe langa tristetea cauzata de imposibilitatea desfasurarii activitatii de baza (pregatirea elevilor si studentilor) s-a adaugat si sentimentul apasator ca a fost parasit de fostii sai elevi (printre care si subsemnatul!), in sensul ca acestia , prinsi de preocuparile zilnice , legate de profesie si familie, nu-l mai vizitau decat foarte rar , iar elevi noi nu mai veneau ca pana atunci pentru ca starea de sanatate nu-i mai permitea sa faca meditatie.

La toate acestea s-a adaugat inrautatarea constanta a starii de sanatate, ceea ce l-a adus in stari fizice si psihice greu de suportat de catre oricine. A ajuns la un fel de "dezgust de viata", el, cel care intotdeauna avea un optimism molipsitor, incurajand pe toata lumea.

In aceste momente dificile il cheama in ajutor pe Dumnezeu, "Care nu m-a parasit niciodata si Caruia ii multumesc!"

La implinirea varstei de 58 de ani, in 19 februarie 1993, constata cu amaraciune si tristete in glas si-n suflet ca : "nimeni nu m-a mai felicitat! Cei care au trecut prin casa mea, au uitat si adresa! Ma gandesc sa le-o trimit, dar degeaba, pentru ca tot nu si-ar aminti-o! Omul ata este cautat cat este de folos! Astazi ma mai viziteaza, din vechii mei elevi: Sandu Ignat, dar rar, o data la 2 luni, Nelu Gazdac, o data la anu'!... si altii, rar de tot. La ora actuala, Singurul care ma bucura este cuvantul lui Dumnezeu, dar am un necaz: nu pot citi, din cauza ochilor. Si rar il pot auzi (cuvantul lui Dumnezeu), numai cand cineva imi citeste.

La 21.02.1993, paraseste casa parinteasca pentru ca nu mai avea cine sa il ingrijeasca in acea locatie si se muta la sora sa, in centrul satului, la numarul 40, vis-a-vis de Scoala Generala clasele 5-8.

In 23 si 24 septembrie 1993, intr-o ultima inregistrare, relateaza cum este nevoit sa stea mai mult in casa, sa priveasca pe geam, in curtea scolii, la elevii care vin si pleaca, asculta la radio si vorbeasca la telefon cu tot felul cunoscuti din Nepos. Aceasta pentru ca in Nepos, din luna aprilie a anului 1993, a fost instalata o centrala telefonica automata, de catre "directorul telefoanelor judetene, fostul meu elev, Gazdac Nelu". "Telefonul este de mare ajutor pentru mine. In timpul liber, cand nu am pe nimeni, vorbesc la telefon, mai ales cu oamenii suferinzi, pentru ca acestia sunt acasa, ceilalti fiind la cules, pe camp, ca toamna." Vorbeste la telefon cu un barbat de 27 de ani, nevazator, care e asistent medical.

"Acum este ora 12 si 8 minute", prin geamul casei vede o clasa de elevi care pleaca acasa. Isi aminteste de zilele in care preda si veneau la el grupuri, grupuri de elevi, de la 9 la 12, apoi de la 14 la 17 si de la ora 17 la 20, "mai ceva ca la scoala". "E mult de atunci, dar parca si azi, mai traiesc cu impresia ca trebuie sa vina elevii cu trenul din alte localitati, desi, pentru mine, trenul s-a oprit de mult! Trenul pentru elevii mei nu mai circula, pentru ca nu ma icircula sanatatea mea. Dar amintirile imi bat mereu la usa. Toate cu timpul lor, cum spune Biblia. A fost frumos, dar a fost si greu. Insa, datorita, succesului pe care l-am avut, datorita pasiunii mele deosebite, niciodata nu mi-a parut prea greu. **Numai in momentul cand sanatatea mi s-a distrus, m-am gandit ca poate, daca lucram altfel, (cu un program mai redus) nu ajungeam in starea in care sunt acum.**"

"Inainte, timpul liber mi-l petreceam studiind tot felul de carti, tratate de matematici, filosofie, presa, dar de cand m-am imbolnavit de glaucom (septembrie 1982), acest lucru nu-l mai pot face. Tare ma supar, dar n-am ce face. Ii multumesc lui Dumnezeu si pentru darul pe care, dar si pentru situatia in care ma aflu."

Spre sfarsitul anului 1995, luna decembrie, a fost nevoit sa se interneze din nou in spital, la Bistrita, o mare parte din durata acestei internari fiind la terapie intensiva. Imi amintesc ca trebuia sa suporte foarte multe perfuzii pentru tratament si pentru hranire, la un moment dat nemaiputand suporta nici acele perfuzii. Inainte de Craciun s-a externat, l-am dus cu masina acasa, la Nepos, la sora sa.

In dimineata zilei de 25 ianuarie 1996, cand am ajuns la birou, la ora 7 dimineata, secretara, cu lacrimi in ochi mi-a spus ca in urma cu cateva minute a sunat telefonul de la sora sa, Sabina, sa ma anunte ca in acesta dimineata, inainte de ora 6, domnul profesor Ionica Istrate, a plecat dintre noi!

IOAN ISTRATE – Scurta biografie

S-a nascut la 19 februarie 1935 in Nepos, fiind primul copil, nascut dupa mai mult de 9 ani de la casatoria parintilor Vasile si Ana, in noiembrie 1925. Cand s-a apropiat de un an, si ar fi trebuit sa faca primii pasi, parintii au observat ca are probleme mai deosebite cu picioarele si nu poate sa mearga ca ceilalti copii.

Tatal sau l-a dus la Nasaud, la doi medici, ambii spunandu-i ca sufera de o boala destul de rara, boala lui Little, care nu-i va permite sa mearga in conditii normale.

In luna mai a anului 1938, la 3 ani si 4 luni, incepe sa invete alfabetul cu tatal sau si cu o fata, Onita din Rebrisoara, pe care parintii sai o luasera sa-i ajute in casa la cresterea copiilor, pentru ca in iarna anului 1938 s-a nascut si sora mai mica, Sabina.

In luna iulie 1938, tatal sau impreuna cu bunicul l-au dus pe Ionica la un doctor renumit de la Bistrita, doctorul Radu, drumul fiind parcurs cu caruta, pe Valea Carelor, pana la Slatinita, Unirea si apoi la Bistrita. Doctorul Radu a confirmat diagnosticul celorlalti doi doctori de la Nasaud, l-a incurajat pe tatal sau sa nu se sperie si l-a consolatat intr-un fel, remarcand ca Ionica are o minte foarte agera, stiind deja sa citeasca la 3 ani si jumătate. Apoi i-a prescris un tratament si le-a spus sa vina la control peste cateva luni. In toamna anului 1939, cand au ajuns la control la dr. Radu la Bistrita, primul lucru pe care acesta l-a intrebat pe Ionica a fost: "feciorule, cum stai cu invatatura?" Dupa ce doctorul i-a pus mai multe intrebari lui Ionica, la care acesta a raspuns foarte bine, doctorul a zis: "n-am vazut niciodata un copil atat de mic, care sa stie sa raspunda la intrebari de clasa a 2-a si a 3-a. Te rog bade Vasile da-l la frecventa anul viitor, acum nu mai poti. (De mentionat ca la acea data, Ionica nu implinise 5 ani). Cat priveste boala, am sa-ti scriu niste medicamente si... mai vedem, dar daca poti, fa cat mai multe exercitii de gimnasticacu el, ca-s mai bune decat orice medicament."

In 1940, directoarea scolii din Nepos, proaspat numita in functie, auzind de Ionica Istrate, l-a vizitat acasa. l-a pus tot felul de intrebari, la care acesta a raspuns foarte bine, iar urmare a fost convocarea unei comisii de examinare in cancelaria scolii, in urma examinarii Ionica Istrate primind felicitari si fiind promovat in clasa a 2-a (nu implinise 6 ani).

A urmat vacanta de iarna, a primit si el din partea scolii un cadou de Craciun, la fel ca ceilalti copii, fiind foarte bucuros. Drept urmare s-a hotarat sa invete in plus fata de ce prevedea programa scolara, si anume limba germana si limba maghiara.

Tatal sau i-a facut abonament la ziarul Saptamana, din care le citea seara vecinilor care veneau in vizita, ca sa afle stiri de pe front, pentru ca incepuse razboiul.

La 12 ani absolvise cele 7 clase primare, la fara frecventa.

Acum se gandea foarte serios sa continue studiile la liceu, la fara frecventa, dar analizand mai atent si-a dat seama ca nu are cine sa-l insoteasca la Nasaud sau unde sa locuiasca cateva saptamani, cat ar fi durat examenele, de doua ori pe an, timp de 4 ani.

A luat hotararea sa se pregateasca singur, acasa, procurandu-si toate manualele prevazute de programa scolara pentru liceu.

“Voi invata sa stiu, nu ma intereseaza diploma, ma intereseaza cunostintele.” Aceasta i-a fost deviza care l-a calauzit si l-a mobilizat in efortul sau de a profesa si de a-i ajuta pe altii.

Si-a fixat orar de studiu, ca la scoala: de dimineata 4 ore, iar dupa masa alte 4 ore, fara nici un ajutor.

La 15 ani reusise sa parcurga si sa stapaneasca toate materiile care se predau la liceu, iar atunci cand se intalnea cu elevi de liceu din clasele terminale, constata foarte bucuros ca “nici unul nu ma intrecea.”

Cartea i-a fost cel mai bun prieten, care i-a alungat orice durere. A inceput sa deseneze, sa studieze alte discipline.

Cand sora sa Sabina, a ajuns in clasa a V-a, mergea la scoala cu temele rezolvate foarte frumos, mai ales la matematica si toti se mirau de unde stie ea sa rezolve ata de bine problemele la matematica. Aceasta le-a spus copiilor ca o ajuta “badea Ionica”. Acestia au rugat-o pe Sabina sa vorbeasca cu Ionica sa-i ajute si pe ei.

Astfel a ajuns sa mediteze copii din sat, la nici 15 ani, in timpul zilei fiind foarte ocupat cu acesti copii. Pentru sine studia dimineata foarte devreme si seara foarte tarziu.

De la 15 ani, timp de 3 ani si jumatate, a studiat tot materialul care se preda atunci la facultatea de matematica.

Cea mai mare bucurie din viata sa a avut-o in anul 1960, luna septembrie, cand un consatean si prieten, Izachil Cifor, a avut idea de a-l purta pe un scaunel montat pe bara de la bicicleta, asa cum o purta pe fetita sa.

Datorita faptului ca a avut rezultate foarte bune in pregatirea elevilor, au inceput sa-l caute elevi si din alte localitati din judet, ba chiar din alte judete, pelanga cei din Nepos, Feldru, Rebrisoara sau Nasaud.

Se afla acum in situatia in care relatiile sale cu cadrele didactice din Nepos erau de natura colegiala, prieteneasca.

Incepanad cu anii 1956-1957 numarul elevilor si studentilor care il cautau a inceput sa creasca foarte mult ("au inceput sa vina cu gramada" cum relata intr-una din inregistrarile sale).

La inceputul anului 1959, s-a hotarat sa faca randuiala cu toti elevii sai, "ca la scoala", stabilind un program pe grupe de studiu, in special cu elevii din clasele terminale, astfel:

- Dimineata intre orele 9-12, elevii restantieri, adica cei care nu ajunsesera la examenele de admitere (scoli profesionale, liceu, facultati)
- Dupa amiaza, intre orele 14-17, elevii din clasele a 7-a si mai apoi a 8-a, iar intre orele 17-20, elevii de liceu.

A fost nevoit sa renunte sa predea alte materii in afara de matematica din cauza acestui program aglomerat.

In anul 1966, toamna, profesorii din Nepos l-au rugat, de comun acord, sa ia la pregatire elevii din clasele a 7-a si mai apoi a 8-a, pentru examenele de admitere. Aceasta regula de pregatire s-a respectat pe perioada 1966 – 1983.

In plus, avea ca elevi si cadre didactice (invatatori, profesori) care se pregateau pentru a-si sustine examenele de definitivat si cele de grad, iar vara avea o multime de studenti care aveau examene restante sau elevi din alte localitati.

Isi aminteste ca dintr-o grupa de studiu cu 14 elevi din clasa a 8-a, 13 au reusit la admitere la liceu, iar al 14-lea nu a reusit din cauza probei la limba romana.

In acelais an, 1967, din 32 de elevi pregatiti pentru admiterea la facultate au reusit 31. Evident satisfactiile erau foarte mari de ambele parti: profesor si elevii impreuna cu parintii.

In fiecare an, la 19 februarie cand era ziua de nastere a d-lui Ionica Istrate, elevii din clasa a 8-a din Nepos il vizitau si il felicitau, acestora adaugandu-li-se si elevi din clasele terminale de liceu.

Cea mai frumoasa zi de 19 Februarie a fost 1975, la implinirea varstei de 40 de ani, cand toate cadrele didactice din Nepos l-au vizitat si l-au sarbatorit. Amintirea acestei zile a ramas de neuitat in memoria d-lui Istrate.

Programul sau cu elevii a devenit din ce in ce mai incarcat, ajungand la un ritm sufocant, chiar si pentru un om sanatos pe deplin. Avea in jur de 180 de elevi pe saptamana, rezultatul acestui efort deosebit de intens fiind imbolnavirea sa, incepanad de la surmenajul intelectual si continuand cu hemoragie capilara, glaucom, apendice perforat, diabet, probleme grave cu coloana vertebrala, stomac, trebuind intr-un final sa se interneze in spital de mai multe ori, suferind inclusiv interventie chirurgicala.

Ca urmare, a fost obligat ca din 1976 (dupa o activitate intensa de peste 20 de ani, cu program de 8 – 10 h/zi) sa-si reduca programul de lucru la maxim 6 h/zi. Activitatea sa a continuat in ritm mai redus chiar cu unele perioade de intrerupere totala pe durata a 3 luni, pana in septembrie 1982, cand a suferit un soc urmat de lesin, chiar in timp ce avea la meditatie 4 elevi din clasa a IX-a.

In martie 1983, dupa implinirea varstei de 48, isi face un bilant si ajunge la concluzia ca din anul 1950 pana in 4 septembrie 1982, a ajuns la peste 5000 de elevi, pe care i-a meditat, din acestia 3000 ajungand studenti.

Intr-o inregistrare din anul 1990 relateaza cum a fost nevoit sa ia la meditatie 7 elevi pentru a-i pregati pentru admiterea la facultate, cu toate ca avea interdictie totala din partea medicilor sa mai faca meditatii. Din cei 7 elevi, 6 au devenit studenti. Apoi intr-o relatere din 1993, mentioneaza cum a ajutat cu multa dificultate alti 2 elevi in anii 1991 – 1992.

Din toate cele mentionate mai sus se desprinde cu claritate dimensiunea impresionanta a activitatii didactice desfasurate de domnul Ioan Istrate, in perioada 1950 – septembrie 1982, perioada 1983 – 25 ianuarie 1996, cand a decedat, fiind afectata din punct de vedere didactic, de inrautatirea continua a starii de sanatate.